

愛
気
つかぬ
う
に

Než
srdce
promluví

Tošikazu
Kawaguči

Setkání, která léčí.
Šestý díl oblíbené
série z prostředí
kouzelné kavárny.

Než srdce promluví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Toshikazu Kawaguchi
Než srdce promluví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

愛しきに
気づかぬうちに

Než
srdce
promluví
**Tošikazu
Kawaguči**

Přeložila Ivona Barešová

≡ KNIHA ZLIN

OBSAH

Předmluva

Příběh první

Dcera, která nedokázala
říct „mami“ | 15

Příběh druhý

Muž, který čekal na odpověď
své přítelkyně | 61

Příběh třetí

Žena, která chtěla znát
svou budoucnost | 115

Příběh čtvrtý

Chlapec, který se šel setkat
se svým mrtvým otcem | 165

PŘEDMLUVA

V kavárně v jedné nejmenované čtvrti mají místo, o němž koluje podivná novodobá legenda. Když na ně usednete, můžete se vrátit v čase do doby, kterou si zvolíte.

Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, z něhož se můžete vrátit do minulosti, už sedí jiný host. Abyste se na ně mohli posadit, musíte vyčkat, až host odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystydne.

A tím výčet nepříjemných pravidel nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

Kavárna se jmenuje Funiculi funicula.
A co vy? Stáli byste o návrat do minulosti i po vyslechnutí
takových pravidel?

Toto vyprávění je o čtyřech dojemných zázracích, které se
v této podivné kavárně udály.

Příběh první

Dcera, která nedokázala říct „mami“

Příběh druhý

Muž, který čekal na odpověď své přítelkyně

Příběh třetí

Žena, která chtěla znát svou budoucnost

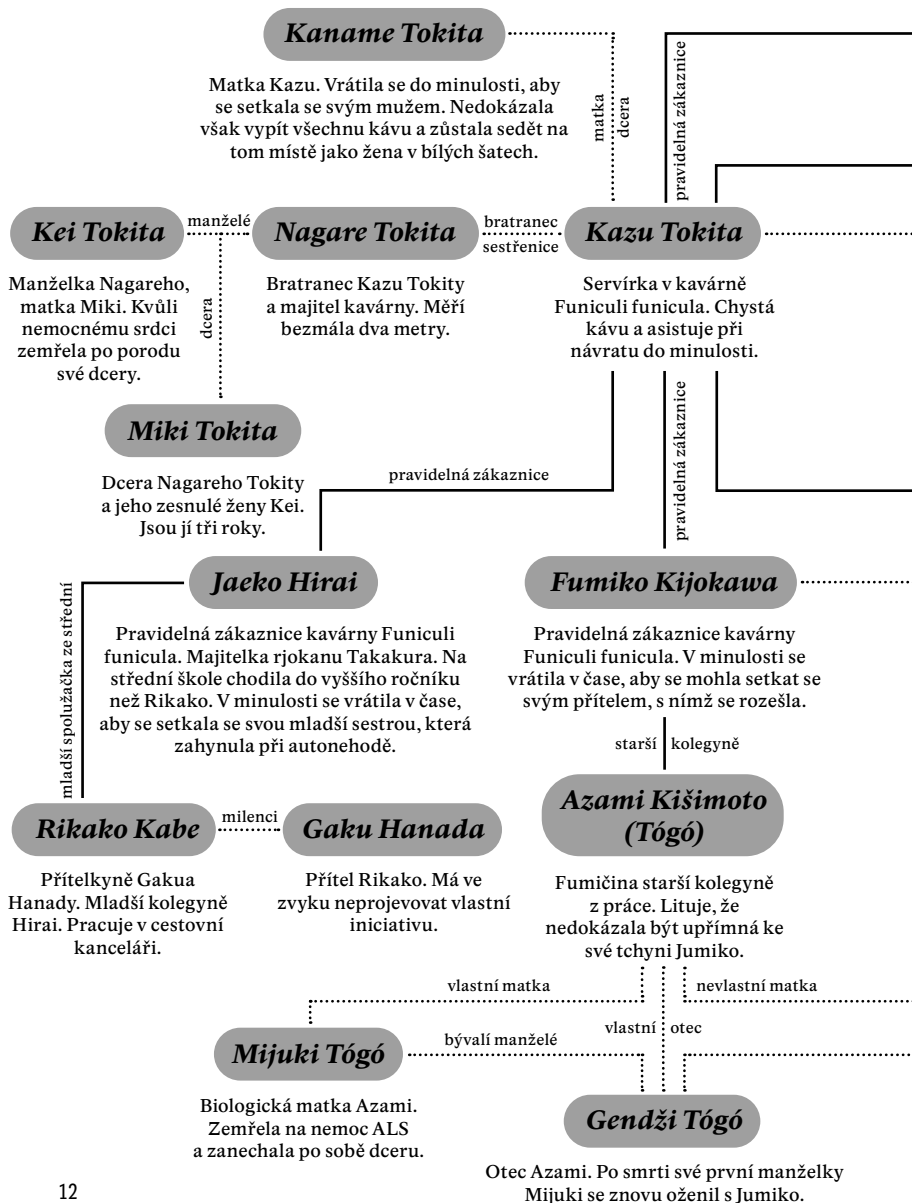
Příběh čtvrtý

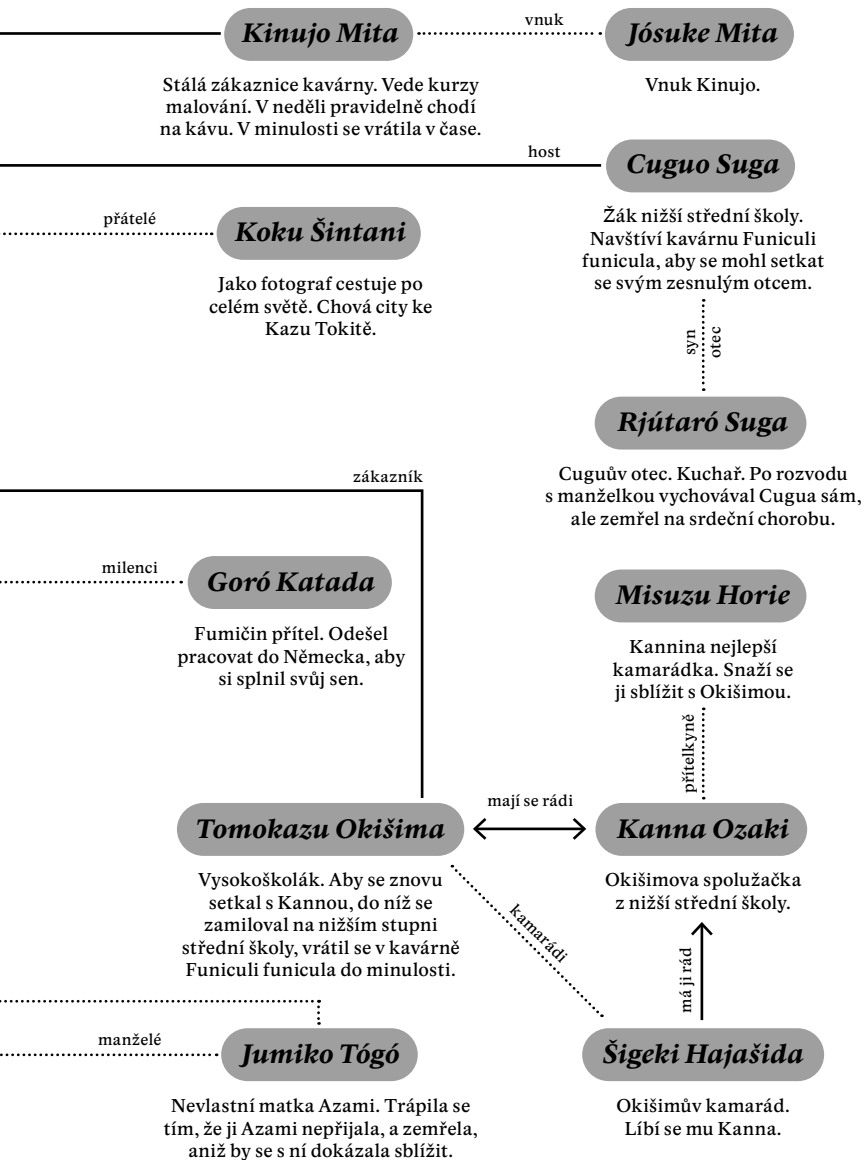
Chlapec, který se šel setkat se svým mrtvým otcem

Kdybyste se mohli vrátit do minulosti, s kým byste se chtěli
setkat vy?

***Tyto příběhy jsou smyšlené a podobnost se skutečnými osobami, kavárnami nebo skupinami je čistě náhodná.**

POSTAVY A JEJICH VZTAHY

PŘÍBĚH PRVNÍ

Dcera, která nedokázala říct „mami“

Říjen 1999

„Pusť mě!“ ozval se dívčí hlas v nákupní pasáži Tenmonkan v Kagošimě.

Dívka se jmenovala Azami Tógó. Noční Tenmonkan osvětloval nespočet neonů a celá pasáž byla zalitá pestrobarevnou září. Ulici lemovaly bary, z nichž se ozýval veselý smích. Azami, oblečená nalahko jen v mikině a s bundou přehozenou přes ramena, impulzivně utekla z domu a bloumala ulicemi.

„Počkej!“

Uprostřed davu ji chytila za paži její nevlastní matka Jumiko.

Jumiko vypadala vyčerpaně. Tři dny a tři noci nespala a hledala Azami, která náhle zmizela. Pod očima měla hluboké tmavé kruhy.

Azami trhla celým tělem a vyškubla ruku z jejího sevření. Batohem, který držela v ruce, přitom zasáhla kolemjdoucího muže. Ten se na ni jen letmo podíval a vzápětí se ztratil v davu. Azami se snažila Jumiko utéct.

„Azami, holčičko, počkej! Počkej, prosím tě!“

Jumiko se za ní prodírala davem, aby ji neztratila z očí, sotva ji našla.

Azami utekla z domova jen s batohem a tři dny se potulovala v centru Kagošimy.

Jedna cesta z domova v Mijazaki do Kagošimy vyjde dálkovým autobusem na zhruba tři tisíce jenů. Azami byla studentkou nižší střední školy, a tak jí peníze, které měla, nemohly stačit. V obličeji byla strašně bledá, zřejmě proto, že pořádně nejedla. Začátkem října už noční teploty značně klesají. Stačilo, aby třeba jen zmokla, a mohla snadno onemocnět.

Jumiko se při představě, kde se Azami toulala a jak strávila poslední tři dny, sevřelo srdce.

„Azami!“

„Nechod za mnou!“

„Počkej, prosím!“

I když nevěděli, kam odešla, její otec Gendži odmítl z obavy, co by tomu lidé řekli, nahlásit, že ji pohřešují. Pořád jen opakoval, že se nakonec vrátí, a ani se ji nepokusil hledat. Jumiko se od Azaminy kamarádky dozvěděla, že Azami zamířila do nákupní pasáže Tenmonkan. Vydala se ji tam hledat a nakonec se jí podařilo nevlastní dceru najít.

„Azami!“ zvolala Jumiko a znovu ji chytla za paži.

„Nech už mě být! Pusť mě!“

Azami se zlostně rozmáchla a Jumiko odstrčila. Ta ztratila rovnováhu a upadla.

„Dej mi už pokoj.“

Jumiko rychle vstala, aby jí Azami neutekla.

„Nemůžu ti přece dát pokoj. Proč říkáš takové věci?“ odvětila Jumiko a smutně se na ni podívala. *Tak moc jsem se o tebe bála a všude tě hledala*, říkaly její oči.

Azami se zatvářila otráveně a odvrátila zrak, jako by tím dávala najevo, že se jí na to ani nechce odpovídat. Jumiko se oprášila a opatrně se k ní přiblížila.

„Vrať se domů, prosím. Tatínek má o tebe strach.“

„To není pravda. Ve skutečnosti se mu určitě ulevilo, že jsem pryč,“ odpověděla Azami sotva slyšitelným hlasem. „A nejde

jen o tátu. Ty si to myslíš taky, vid'? Že kdybych tu nebyla... Nepředstírej, že jsi moje máma, když ani nejsme příbuzné!“

Ulevilo? Komu? Mně?

Od chvíle, kdy se Jumiko provdala za dívčina otce, ji něco takového nikdy nenapadlo. Naopak. Měla za to, že celou dobu dělala všechno pro to, aby ji Azami začala říkat „mami“ co nejdříve.

Tak proč jsem se vlastně tolik snažila?

Jumiko zůstala stát jako opařená a hleděla na Azami.

Byla vyčerpaná z třídenního hledání, bez spánku a odpočinku, a cítila marnost z veškerého úsilí, které nakonec nikam nevedlo. A také se ptala sama sebe, proč právě ona – někdo, kdo byl původně cizí, musí takto trpět mezi otcem a jeho dcerou jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Všechny ty pocity se v ní mísily dohromady.

Jumiko opustila veškerá síla.

V koutku duše zaslechla hlas svého druhého já.

Možná jsem si jen namlouvala, že je to moje dítě... Možná jsem se do té role nutila. Vždyť je to nakonec jen cizí dítě, se kterým mě nespojuje ani kapka krve.

Jumiko pomalu zavřela oči. Po tvářích jí začaly stékat slzy, aniž by sama věděla proč.

Možná už nedokážu dál bojovat.

Taška, kterou měla pověšenou přes rameno, jí sklouzla na zem.

Azami na ni letmo pohlédla, ale ani se ji nepokusila zvednout. Místo toho se obrátila k Jumiko, která stála se skloněnou hlavou.

„Už se do toho domu nevrátím...“ pronesla tiše a odešla.

Noční pasáž Tenmonkan.

Azami, s prázdným výrazem ve tváři, se nechala pohltit davem kolemjdoucích.

Leden 2019

„V té době mi bylo čtrnáct,“ zamumlala Azami, s očima jako by upřenýma do dálky.

Byla v kavárně Funiculi funicula. O této kavárně koluje pověst, že se v ní nachází místo, z něhož se člověk může vrátit do minulosti. Každý rok sem zavítá několik lidí, kteří si přejí udělat právě to. Azami byla jednou z nich.

Jejímu vyprávění naslouchaly Fumiko Kijokawa, Kinujo Mita a Kazu Tokita.

Fumiko pracovala jako systémová inženýrka ve firmě vyrábějící zdravotnické přístroje a Azami byla její starší kolegyně, která po svatbě odešla ze zaměstnání a stala se ženou v domácnosti.

Azami si zakryla obličej dlaněmi a tiše, jako by pro sebe, pronesla: „Až když jsem se ocitla ve stejné situaci, poprvé mi došlo, jak moc jsem tehdy matku ranila.“

Tou stejnou situací měla na mysli, že se ocitla ve stejné roli jako Jumiko. Její partner měl totiž dítě z předchozího vztahu.

„Vaše nevlastní dcera taky vzdoruje?“ zeptala se jí vlídně Kinujo, která až dosud tiše seděla u barového pultu a naslouchala jejímu vyprávění.

Kinujo měla ráda kávu, kterou připravoval majitel kavárny Nagare Tokita, a v neděli v tuto dobu sem na ni pravidelně chodila.

Azami tiše zavrtěla hlavou.

„Dcera mě od začátku oslovovala ‚mami‘...“ řekla a hlas se jí zadrhl.

Fumiko sedící naproti ní a Kinujo u barového pultu mlčky čekaly, až bude pokračovat.

„Promiňte,“ omluvila se Azami za to, že se rozplakala, i když si předsevzala, že plakat nebude. Potom pokračovala ve vyprávění.

„Začala jsem si klást otázku, proč jsem k matce nedokázala být tak laskavá, jako je teď moje dcera ke mně. Proč jsem tehdy tolik vzdorovala a nedokázala jí říct ‚mami‘...“

A právě v tu dobu, kdy jsem o tom začínala přemýšlet, se mi po více než deseti letech ozval otec a řekl mi, že zemřela...”

Azami se znovu zadrhl hlas.

„Myslela jsem si, že jednou přijde den, kdy se jí budu moct omluvit...”

Azami toho litovala. I když tehdy byla ještě dítě, zpětně si vyčítala, jak chladně se ke své nevlastní matce chovala a že ji nikdy nedokázala přijmout.

„Byla jsem hrozná dcera...”

Azami si znovu zakryla obličej dlaněmi a roztrásla se jí ramena.

V kavárně byly slyšet jen její tiché vzlyky a pravidelné tikání hodin.

Cink-cink

Ozval se zvuk kravského zvonce nade dveřmi, avšak Kazu, zřejmě s ohledem na plačící Azami, tentokrát nevyslovila obvyklé „Vítejte“ a jen pohlédla ke vchodu.

Do místnosti vešel Jósuke, vnuk Kinujo.

Byl leden a venku musela být pořádná zima, protože mu mrazem úplně zčervenaly tváře. Měl na sobě péřovou bundu, na hlavě pletenou čepici a kolem krku omotanou šálu, ale z krtašů mu koukala holá kolena.

„Hepčí“, kýchl. Zůstal stát u vchodu a hlasitě popotáhl nosem.

„Jejda, to už je tolik hodin?“ podivila se Kinujo, když ho spatřila, a pohlédla na troje nástěnné hodiny. Podle těch prostředních bylo krátce před čtvrtou. Jósuke přišel babičku vyzvednout, protože na ně čekal odvoz.

Kinujo se letmo podívala na Azami.

Bude v pořádku? zeptala se pak pohledem Fumiko.

Ta jí odpověděla pomalým mrknutím.

To bude dobré. Jsem tu s ní.

Kinujo přikývla, chytila Jósukeho za napřaženou ruku a sklouzla dolů ze stoličky u barového pultu.

„Teď mě vlastně napadá...“ promluvila ke Kazu za pultem, jako by si na něco právě vzpomněla.

Kazu leštila příbory. V této kavárně používali stříbrné. Stříbro však rychle zčerná, a péče o takové příbory proto vyžaduje čas a úsilí. V běžných kavárnách se z toho důvodu často používají nerezové, které se udržují snadněji. Avšak v této kavárně, kam příliš hostů nezavítalo, nebylo takové řešení nutné. Většinu času trávila Kazu právě leštěním příborů.

Kazu ustala v práci a zvedla hlavu.

„Přemýšlela jsi o té záležitosti?“ zeptala se jí Kinujo.

Kazu nic neřekla a zatvářila se nezvykle ustaraně. Zdálo se, že i Fumiko při pohledu na ni zpozorněla, protože Kazu se vždy chovala klidně a nedávala najevo emoce.

„O čem to mluvíte?“ zajímalo ji.

„Paní učitelka mě požádala, abych vypomáhala na jejích hodinách malby,“ vysvětlila Kazu. Tou „učitelkou“ myslela Kinujo. Už od dětství navštěvovala její výtvarné kurzy, a právě Kinujo ji tehdy povzbudila, aby šla studovat uměleckou vysokou školu.

Ačkoli si Kazu obvykle udržovala odstup a příliš se s nikým nesblížovala, ke Kinujo chovala zvláštní city. Fumiko, která obě už dlouho dobře znala, jejich vztah kdysi popsala slovy: „Jste jako matka a dcera.“

Kazu se k tomu nijak nevyjádřila, jen jednoduše poděkovala.

A právě Kinujo teď Kazu požádala, aby jí pomáhala s vedením výtvarného kurzu.

„Však už taky nejsem nejmladší... Člověk nikdy neví, co se může stát, že? Takže...“

V posledních letech měla Kinujo často zdravotní potíže a opakovaně byla hospitalizovaná ve všeobecné nemocnici nedaleko kavárny.

„Prosím,“ řekla a uklonila se.

Kazu se však nadále tvářila zasmušile a mlčela.

„Váháš?“ zeptala se Fumiko, která tím vyjádřila to, co Kinujo nedokázala vyslovit napřímo.

„Myslím, že bych na to nestačila...“

Kazu vždy dokázala na rovinu říct, že něco není možné, ať už mluvila s kýmkoli. Ale tentokrát – snad právě proto, že šlo o Kinujo – se jí v obličejí zračil ostych z toho, že by měla odmítnout.

Jindy dokázala říct ne bez mrknutí oka. A nejen to. Když například do kavárny přišel zákazník s přáním vrátit se do minulosti, aby zachránil přítele, který zemřel, odpověděla mu: „Do minulosti se vrátit můžete. Ale vašeho přítele zachránit nedokážete.“ Řekla to bez váhání, i když tím zmařila jeho naději.

Takových situací Fumiko zažila víc než dost. Právě proto, když teď viděla, jak Kazu váhá, si znovu pomyslela: *Nevím, co se v minulosti stalo, ale pro ni je Kinujo opravdu někým výjimečným.*

„Není je třeba učit. Vždyť dobře víš, že to jsou prostě děti, co se scházejí, protože rády malují,“ řekla Kinujo. Nechtěla Kazu do ničeho tlačit. Opravdu věřila, že vedení ateliéru může svěřit jedině jí. A proto, když viděla, jak Kazu znejistěla, dodala: „Stačí, když tam budeš, Kazu.“

Nevymýšlela si, myslela to samozřejmě naprosto vážně.

„To je pravda,“ přisvědčila okamžitě Fumiko, která jejich rozhovor tiše poslouchala. O výtvarných kurzech toho moc nevěděla, ale i tak si pomyslela: *Mám dojem, že už jen tím, že tam Kazu bude, vytvoří mezi studenty příjemné napětí.*

„Ano? Prosím tě.“

Kinujo sepjala ruce a mírně se uklonila.

Kazu chvíli mlčky stála s rozpačitým výrazem ve tváři, ale nakonec, jako by neměla na vybranou, tichým hlasem souhlasila.

„To jsem ráda,“ odpověděla Kinujo a její tvář se okamžitě rozjasnila. Fumiko se bezděčně přidala: „To je skvělé!“ řekla radostně.

Když Kazu viděla, jak se Kinujo s Fumiko radují, i její výraz se trochu uvolnil.

Kinujo se nechala odvést Jósukem k pokladně, aby zaplatila. Z peněženky vytáhla 380 jenů za kávu a položila mince na připravený tácek.

Kazu s hlasitým cinkáním naťukala částku. „Děkuji, je to přesně,“ řekla a peníze z tácku schovala do zásuvky pokladny. „Pochutnala jsem si,“ odpověděla Kinujo a spolu s Jósukem opustila kavárnu.

Cink-cink

Jakmile Kinujo odešla, v kavárně se rozhostilo ticho. V tomto podniku nehraje žádná hudba, a tak jediný slyšitelný zvuk bylo tiché tikání nástěnných hodin.

Co teď?

Fumiko si lámala hlavu tím, jak navázat na předchozí hovor. Naštěstí se mezitím Azami, která před chvílí plakala, už trochu uklidnila.

Kdybych byla tušila, jak to dopadne, vysvětlila bych pravidla dřív, než začne Azami mluvit, povzdechla si Fumiko.

To Azami ji pozvala, aby si spolu zašly na čaj právě sem. I když zůstaly v kontaktu i poté, co Azami odešla po svatbě ze zaměstnání, dlouho se neviděly.

Když Azami vybrala k setkání právě tuto kavárnu, Fumiko už tehdy tak trochu očekávala, že se Azami chce vrátit do minulosti.

Za kým asi chce jít? přemítala bezstarostně a ze zvědavosti.

Jenže jak Azami vyprávěla, Fumiko najednou pocítila znepokojení:

Je možné, že pořádně nepochopila pravidla téhle kavárny.

Z dosavadního hovoru bylo zřejmé, že osoba, se kterou se chtěla setkat, byla její zesnulá nevlastní matka.

Pokud je to tak, je tu problém. Kdybych jí to řekla až teď, jistě by to pro ni byl obrovský šok. Fumiko se podívala ke stropu, jako by se modlila, aby se v tu chvíli zastavil čas. Její přání však pocho-pitelně nemohlo být vyslyšeno.

„Kijo...”

Tak Azami Fumiko oslovovala. Byla to přezdívka odvozená z jejího příjmení Kijokawa.

„A... ano?“

Fumiko předstírala, že ji dobře neslyšela. Tak to ovšem nebylo. Věděla, co se Azami chystá říct. Jen ji zatím nenapadlo, jak na její přání správně zareagovat.

Když se otočila, Azami se jí zeptala:

„Kijo, když ses vrátila do minulosti, aby sis promluvila s Goróem, bylo to v téhle kavárně, že jo?“

Fumiko se před čtyřmi lety vrátila v čase, aby se setkala s bývalým kolegou Goróem. A právě na to Azami narážela.

„No, ehm, myslím, že ano.“

Fumiko se snažila vyhnout odpovědi a její reakce zněla nejistě a zmateně. Působilo to až příliš nepřírozeně. Uvědomila si, že je na první pohled jasné, že o tom nechce mluvit, a znerózněla.

Azami si její reakci vyložila po svém.

Možná bude proti. Řekne něco jako: „Až teď? Co tím chceš získat?“ pomyslela si.

„Popravdě, chtěla bych se taky vrátit do minulosti, abych se setkala s matkou... Co myslíš?“ promluvila nejistě. Poté pomalu zvedla zrak a nesměle pohlédla Fumiko do tváře.

Vzpomněla jsem si na tuhle kavárnu a spontánně se rozhodla, že se vrátím do minulosti a setkám se s maminkou. Ale upřímně, ještě nevím, co vlastně chci udělat, až ji uvidím. A co víc, pořád nejsem přesvědčená o tom, že je vůbec možné se do minulosti vrátit.

Takové měla Azami pochybnosti, proto se chtěla zeptat Fumiko, která se do minulosti skutečně vrátila, na její objektivní názor.

To, že se mě ptá na můj názor, znamená, že zatím ještě není úplně rozhodnutá, že se za každou cenu chce vrátit do minulosti. Možná jí ani tolik neublíží, když jí řeknu, že návrat do minulosti nemusí dopadnout podle jejího očekávání, usoudila Fumiko z jejího výrazu.

Vstala a stanula přímo před Azami.

„Můžu se zeptat na jednu věc?“

„Na... na co?“ zareagovala Azami, překvapená jejím chováním.

„Navštívila tvoje nevlastní matka někdy tuto kavárnu?“

„Co?“

Azami byla zmatená. Nerozuměla totiž, kam tou otázkou Fumiko míří.

„Ne, ale...“

„Ne, že?“

Fumiko spokojeně přikývla – dostalo se jí odpovědi, jakou očekávala.

„Co je?“

Fumiko tiše vydechla a pokračovala: „Zůstaň v klidu a poslouchej, co ti povím.“

Poté se pustila do vysvětlování.

„Do minulosti se vrátit můžeš. To ano, ale se svou nevlastní matkou se bohužel nesetkáš. „Cože?“

Azami její slova hned nepochopila a zmateně na ni vykulila oči.

„Jak to myslíš?“

„Existují určitá pravidla.“

„Pravidla?“

„Ano.“

Z intonace, s jakou to Azami vyslovila, Fumiko vycítila nepatrné podráždění. To sice částečně pramenilo z toho, že ji zastavila nějaká pravidla, ale nebylo to jen tím. Ještě předtím, než přišla řeč na pravidla, totiž Fumiko vyslovila větu: „Se svou nevlastní matkou se bohužel nesetkáš.“ A Azami tuhle skutečnost prostě nechtěla přijmout. Tomu Fumiko rozuměla.

Měla jsem lépe volit slova. Mohla jsem přece říct třeba: „Možná se s ní nebudeš moct setkat“ a pak to postupně vysvětlit...

Fumiko si bolestně uvědomila, že kvůli vlastnímu nedostatku ohleduplnosti nedokázala porozumět její touze setkat se s nevlastní matkou, a cítila se kvůli tomu zahanbeně. Znovu se narovнала, podívala se Azami přímo do očí a řekla: „Omlouvám se. Jsem si jistá, že jsem to nevysvětlila dost dobře,“ a sklonila hlavu.

Poté, co přijala Fumičinu omluvu, Azami litovala, že dala svou nespokojenost najevo tak okatě.

Takové nedorozumění může nastat v jakémkoli vztahu. Například mezi dobrými přáteli, kolegy, rodiči a dětmi, sourozenci. Nevyhnou se mu ani partneři či manželé, kteří si jsou velmi blízcí. Příčinou konfliktů, ať už větších či menších, bývají velmi často právě nepochopené emoce. Důvodem je to, že pocity nejsou vidět. A člověk má tendenci si neviditelné věci domýšlet. Pocity druhých si domýšlíme na základě jejich slov nebo gest a tyto představy jsou ovlivněny tím, v jakém stavu je naše vlastní mysl.

Když vůči ní Fumiko projevila ohleduplnost, Azami si uvědomila, jak je rozrušená.

Ačkoli se mi Kijo snažila říct něco důležitého, upnula jsem se jen na to, že se nemůžu setkat s matkou, a to mě rozhodilo.

Zhluboka se nadechla, pomalu vydechla a snažila se uklidnit. Pak se zamyšleně rozhlédla, jako by se snažila vybavit si vzpomínky staré čtyři roky.

Vzpomínám si, že přišel e-mail... psala něco o tom, že se setkala s Goróem, který odjel do Ameriky, a taky něco o jakési kavárně... ale...

Azami si vybavila, že tehdy Fumičíným slovům o „návratu do minulosti“ nevěřila. Zkoušela ještě dál pátrat v paměti.

... teď, když nad tím přemýšlím, bylo tam možná i něco o pravidlech?

I když se opravdu snažila, nedokázala si vybavit podrobnosti toho, co jí Fumiko psala.

Pamatovala si jen to, že šla do zvláštní kavárny a vrátila se do minulosti. A tak Azami uvěřila, že když přijde do této kavárny, bude se moct vrátit v čase i ona.

Azami si uvědomila, že ani ona nebyla bez viny, a s mírným úsměvem odpověděla:

„Ne, Kijo, ty za to nemůžeš. Promiň, já se nechovala rozumně. Můžeš pokračovat?“

Fumiko se ulevilo, když viděla, že z jejího hlasu i výrazu zmizelo podráždění.

„Tak tedy... poslouchej mě, prosím, pozorně,“ spustila. „V této kavárně existuje několik pravidel pro návrat do minulosti a jedno z nich říká, že není možné setkat se s člověkem, který tuto kavárnu nikdy nenavštívil.“

Fumiko se snažila co nejvíce ovládnout své emoce a klidným hlasem sdělila jen holou skutečnost.

Azami to na okamžik překvapilo, z vážného výrazu ve Fumičině tváři však ihned pochopila, že se nejedná o žert.

„Opravdu?“ zeptala se Kazu, která tiše postávala za barovým pultem. Ne že by Fumiko nevěřila, ala ta byla v kavárně přece jen pouhým hostem. Chtěla se pro jistotu zeptat někoho z personálu. Fumiko její reakci chápala jako naprosto přirozenou, a tak také upřela pohled na Kazu a čekala na její odpověď.

„Ano, je to tak,“ odpověděla Kazu bez váhání.

„Takže je to tak...“

Azami na několik vteřin sklopila zrak a povzdechla si, jako by litovala, že sem přišla, aniž by o tom pravidlu věděla. Současně se cítila trochu trapně, ale aby to na sobě nedala znát, zvedla hlavu a zeptala se: „A kdybych se šla s matkou setkat?“

Přitom pohlédla střídavě na Fumiko a Kazu.

Fumiko si všimla, že Kazu sklopila oči, a usoudila, že by měla odpovědět sama.

„To nemůžeš. Přesněji řečeno, do minulosti se vrátit můžeš, ale s nevlastní matkou se setkat nemůžeš.“

„Proč?“

„Protože i kdyby ses vrátila do minulosti, nemůžeš opustit tuto kavárnu.“

Přesněji řečeno, pravidlo říká, že i když se člověk může vrátit do minulosti, nesmí se vzdálit ze svého místa. Fumiko však Azami stručně a jasně shrnula to, co považovala v jejím případě za nejdůležitější.

„To snad ne. To je taky...“

„Ano, pravidlo,“ odpověděla Fumiko, ale pak odvrátila zrak, protože se bála vidět její reakci.

Kdybych byla na jejím místě, možná bych už zvýšila hlas: „Tak důležité pravidlo – proč mi ho říkáš až teď?“ pomyslela si a litovala, že jí všechno nevysvětlila pořádně hned na začátku, když jí Azami řekla, že se s ní chce setkat v této kavárně.

Navzdory Fumičiným pocitům však Azami zareagovala velmi klidně. „Aha... no, s tím se nedá nic dělat,“ povzddechla si zhluboka.

Kdyby předtím Fumiko neslyšela, že se Azami chce vrátit do minulosti a setkat se se svou nevlastní matkou, možná by se necítila až tak provinile. Sklonila hlavu a vypadala, jako by se měla každou chvíli rozplakat.

„Promiň.“

„Proč se omlouváš?“

„Protože jsem v tobě vzbudila falešnou naději...“

„To není pravda,“ přerušila ji Azami v půli věty.

Fumiko při těch slovech zvedla hlavu a podívala se na ni.

„Když jsem to od tebe slyšela, upřímně jsem nevěřila, že je vůbec možné vrátit se do minulosti. Myslím, že jsi mi i řádně vysvětlila, jak to s těmi pravidly je. Ale poslouchala jsem tě jen jedním uchem a nedošlo mi, že jsou tak důležitá. Bláhově jsem si myslela, že kdybych se vrátila do minulosti, mohla bych se se svou nevlastní matkou setkat. Je to moje chyba,“ vysypala ze sebe Azami. Pak se nadechla a dodala: „Ty za to proto nemůžeš.“

Přitom se na ni vlídně usmála. Pak sklopila zrak a zamumlala: „Teď už je pozdě, vid’? Měla jsem se s mámou usmířit dřív.“

Právě proto, že její naděje na možné setkání byla tak silná, zněl její hlas odevzdaně a bylo z něj patrné zklamání. Fumiko také ztratila řeč a jen upřeně zírala na dřevěný stropní ventilátor, který se pomalu otáčel.

Cink – cink

V kavárně, v níž panovalo hluboké ticho, se rozlehl zvuk kravského zvonce.

Kazu nezavolala „Vítejte“, jen letmo pohlédla na nástěnné hodiny. Fumiko si pomyslela, že zřejmě bere ohled na Azami, která byla celá skleslá. Zároveň ale doufala, že by příchozí mohl pomoci změnit tíživou atmosféru, a tak řekla: „Kazu, není to zákazník?“

Jakmile to vyslovila, v duchu si pomyslela, co to plácá, a hned toho litovala. Bylo přece jasné, že si Kazu všimla i bez jejího upozornění.

Kazu jí však neodporovala, jen pohlédla ke vchodu a pronesla: „Vítejte.“

„Jsme zpátky,“ ozvalo se a do místnosti vstoupil Nagare Tokita. V náručí nesl svou dceru, které letos budou tři roky. Miki se téměř dvoumetrového Nagareho držela tak pevně, že by nespadla, ani kdyby ji omylem pustil. Říkala o sobě, že je „přisátý brouček“, a měla z toho radost.

„Aha, to je Nagare...“ zamumlala s povzdechem Fumiko, která si myslela, že přišel zákazník.

„Vítejte,“ pozdravil Nagare Azami.

„Jste Fumičina kamarádka?“

„Ano. Kolegyně z práce.“

„Tak to jo, těší mě.“

Nagare se jí znovu lehce uklonil.

„Jmenuji se Kišimoto.“

Azami vstala a uklonila se také.

Takového obrovského člověka jsem ještě nikdy neviděla, pomyslela si přitom překvapeně.

„Nenechte se rušit,“ odvětil Nagare, posadil Miki na barovou židli a sám zmizel v kuchyni.

„Ahoj Miki,“ pozdravila holčičku Fumiko.

Miki však dál zírala přímo před sebe a ignorovala ji.

„Vrrr, vrrr, vrrr!“

Zatímco se Fumiko podívovala nad její zvláštní reakcí, z kuchyně vyšel Nagare převlečený do kuchařského rondonu a napodoboval vibrování mobilního telefonu.

Fumiko na něho překvapeně zírala. Nagare se na ni omluvně usmál a mrkl očima, úzkýma jako nitky.

„Vrrr, vrrr, vrrr! Hele, volá ti paní Fumiko! Vrrr, vrrr, vrrr!“
Přitom podal Miki hračku v podobě mobilního telefonu.
Mobilní telefon?

Fumiko nechápavě sledovala jejich rozhovor a čekala, co Miki udělá.

Ta stiskla pomyslné tlačítko pro přijetí hovoru, přiložila si mobil k uchu a řekla:

„Haló, prosím?“

Fumiko viděla, jak Nagare, stojící za Miki, prosebně gestikuluje, aby tu hru hrála s ní. A v tu chvíli jí všechno došlo. Hned si z kabelky vytáhla telefon a přiložila jej k uchu.

„Haló,“ odpověděla.

„Kdo je to?“

„Fumiko.“

„Která Fumiko?“

„No...“

Fumiko si nebyla jistá, jestli se Miki ptá na její příjmení, nebo odkud je. „Jsem Fumiko Kijokawa,“ odpověděla váhavě, jako by sondovala, co tím Miki myslí.

„Á, Fumiko Kijokawa. Dlouho jsme se neviděly.“

„Ano, neviděly.“

Fumiko měla radost, že rozhovor pokračuje, a naznačila Nagaremu gestem, že je všechno v pořádku. Nagare se jen rozpačitě usmál.

„Jak se máte?“ pokračovala Miki.

„Mám se dobře. A ty?“

„Se mnou si nedělejte starosti.“

„Pff!“

Fumiko se neubránila smíchu nad její nečekanou odpovědí.

„Miki, paní Fumiko se ptá, jestli se máš dobře, tak jí řekni, že jo!“

Nagare to už taky nevydržel a Miki napomenul. To působilo legračně a Fumiko se smála na celé kolo. Azami, která seděla stranou a sledovala to, se už také nedokázala ovládnout a i ona se rozesmála.

„Tak tedy, na shledanou, píp...“

S těmito slovy Miki hovor ukončila.

I když s ní Miki přestala telefonovat, Fumiko se nemohla přestat smát.

„Fumiko Kijokawa říká, že se má dobře,“ pronesla Miki s vážným výrazem.

„Mluv slušně! Paní Fumiko! Říkej paní!“ napomenul ji Nagare.

„Paní.“

„Paní Fumiko!“

„Paní Fumiko.“

Nagare jen nevěřicně zakroutil hlavou nad dceřiným projevem, hlasitě si povzdechl a s omluvou se Fumiko uklonil.

„Ne, ne, to je v pořádku. Vždyť je to roztomilé. Celá Miki. Je úžasná.“

Nagare sice vypadal, že to nechápe, ale Fumiko ještě několikrát zopakovala, že je Miki skvělá.

Ačkoli tu ještě před chvílí panovala tíživá atmosféra, příchod malé Miki najednou celý prostor rozjasnil.

Miki nás zachránila, pomyslela si upřímně Fumiko.

„Snad mi zase někdo zavolá.“

„Dneska už to nepůjde,“ zamumlal Nagare, opřený u vchodu do kuchyně.

„Proč ne?“

„Je přece pravidlo, že tím telefonem můžeš za den mluvit jen s jednou osobou, že?“

„Že by bylo takové pravidlo?“ podivila se Miki.

„Jak je roztomilá,“ zamumlala bezděčně Fumiko.

Čím dál víc začíná být jako ona, pomyslel si Nagare a povzdechl si.

„Tak, konec,“ řekl a natáhl ruku. Chtěl po Miki, aby mu vrátila svou hračku.

Tím „ona“ myslel Kei Tokitu, svou ženu a matku Miki. Kei zemřela krátce po jejím narození. Byla to svobodomyslná, veselá a bezprostřední žena s velkýma kulatýma očima, která

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Než srdce promluví.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.